

תראני שאני שתחרת, ומשום זה, אלו מצד הלבושים הם חקוקים בה, העליונים שהם מלכים ושליטים על התחתונים, והמלאכים (המלכים) נקראו מצד המלכות, ומצד הגוף נקרא חסד זרוע ימין, גבורה זרוע שמאל, הגוף העמוד האמצעי, נצח והוד שתי שוקים, הצדיק אות ברית, והרי פרשה.

והיא הציוור של כלם, ולפנים ממנה, שהיא תקון הגוף, מאיר הקדוש ברוך הוא שהוא יהו"ה, כמו נשמה בגוף, לפנים מהפל, אותו שאוחז הפל וקושר הפל, שלא נרמז בשום רמז, והפל נרמז בשכינה, שמתלבשת בלבושים שבהם מצירים כל הבריות, היא נקראת בכל השמות, והיא דמות ארבע החיות בלבושיה, שבכל אחד ואחד רשום ארבע אותיות, ודמות אדם להנה, זה הרשם של עשר אותיות שהן יו"ד ה"א וא"ו ה"א, שעולה לחשבון אדם, דמות אדם ודאי זו שכינה, שהיא דמותו (דמות של אדם), ועליה נאמר ותמונת יהו"ה יביט, וזה מצד הלבוש, אבל מצד הגוף היא היחוד של העמוד האמצעי, הוא (היא) חותם מצד הגוף, ומשום שהוא חותם, אומרת השכינה ליהו"ה, שהוא מבפנים, שימנו כחותם על לבך, שאף על גב שאתה תסתלק ממני בגלות, חותמך נשאר עמי ולא יסור ממני לעולם.

קם רבי שמעון ואמר: יקן יקן, אמר לך פסוק שלמדתי כמו זה, שימני כחותם על לבך. שימני חותם לא כתוב, אלא כחותם. אמרה השכינה, רבון העולמים, שימני כחותם, פאותו רשם של חותמך, שאף על גב שהחותם נשאר בידך, הרשם שלו הוא

אינון גלפינין בה, עלאינין דאינון מלכין ושלטיין על תתאין, ומלאכין (ג"א ומלכין) אתקריאו מסטרא דמלכות, ומסטרא דגופא אתקרי חסד דרועא ימינא, גבורה דרועא שמאלא, גופא עמודא דאמצעיתא, נצח והוד תרין שוקין, צדיק אות ברית, והא אוקמוה.

ואיהו ציורא דכלהו, ומלגאו מינה דאיהו תקונא דגופא נהיר קודשא בריה הוא דאיהו יהו"ה, פנשמתא בגופא, לגו מפלא ההוא דאחיד פלא וקשיר פלא, דלא אתרמיז בשום רמיזו, וכלא אתרמיז בשכינתא, דאתלבישת בלבושיין דבהון מצויירין כל בריין, איהי אתקריאת בכל שמהן, ואיהי דמות ארבע חיוון בלבושהא, דבכל חד וחד רשים ארבע אתוון, ודמות אדם להנה, דא רשימו (דף טו ע"ב) דעשר אתוון, דאינון יו"ד ה"א וא"ו ה"א, דסליק לחושפן אדם, דמות אדם ודאי דא שכינתא דאיהי דיוקניה (ג"א דיוקנא דאדם) ועלה אתמר (במדבר יב ח) ותמונת יהו"ה יביט, והאי מסטרא דלבושא, אבל מסטרא דגופא איהי יחודא דעמודא דאמצעיתא, איהו (ג"א איהי) חותמא מסטרא דגופא, ובגין דאיהו חותמא, אמרת שכינתא לגבי יהו"ה דאיהו מלגאו, (שיר ח ו) שימני כחותם על לבך, דאף על גב דאנת תסתלק מני בגלותא, חותמא דילך אשתאר עמי, ולא אתעדי מני לעלם.

קם רבי שמעון ואמר, סבא סבא, אימא לך קרא דאוליפנא פגוונא דא שימני כחותם על לבך, שימני חותם לא פתיב אלא כחותם, אמרת שכינתא רבון עלמין, שימני כחותם, פההיא רשימו דחותמא דילך, דאף על גב דחותמא אשתאר בידך, רשימו דיליה בפתקא

בפתקה, ומאותו הרשם
 מזדעזעים עליונים ותחתונים
 כמו שמלך שהוא בשר ודם, מה
 שרושם בפתק, הרשם שלו של
 החותם בידו הוא, ואף על גב
 שהחותם נשאר בידו, כף פוחדים
 מרשם החותם כאלו היה מלך,
 על אחת כמה וכמה אם היה
 חותם.

שימני כחותם על לבך, וכי מי
 ראה (ש) חותם על הלב? אלא
 אלו תפלין, שאותם רצועות
 שלהן תלויות על הלב, ואלו
 תפלין של ראש, ותפלה של יד
 שהיא בשמאל, כנגד הלב, וזהו
 כחותם על לבך, וכחותם על
 זרועך - תפלה של יד, שהם
 הרשם של השם הקדוש, שהוא
 'קדש לי כל בכור, ה' והיה פי
 יביאך, ו' שמע ישראל, ה' והיה
 אם שמע, ומאותו הרשם
 מזדעזעים אמות העולם. זהו
 שכתוב וראו כל עמי הארץ פי
 שם יהוה נקרא עליך ויראו
 מנך, וכן פרשוהו, שם יהוה -
 אלו תפלין של ראש.

שימני כחותם, זו אות ברית
 מילה, ואות של ימים טובים,
 שהוא הרשם של השם הקדוש
 כמו זה, מי יעלה לינו
 השמימה, ראשי האותיות (תבות)
 - מילה, וסופי האותיות - יהוה.
 מי ששומר את הרשם הזה כאלו
 שמר את השם הקדוש, ומי
 שמשקר ברשם הזה כאלו משקר
 בשם הקדוש, שנה נקרא חותם
 של הגושפנקה של המלך.

שבר אדם ששומר את הרשם
 הזה למטה, שהוא אות הברית,
 אות שבת, אות תפלין, אות של
 ימים טובים, הוא רשום וחקוק
 למעלה, ומאיר למעלה, וממנו
 מזדעזעים עליונים ותחתונים,
 כמו שנאמר וראו כל עמי הארץ

איהו, ומההוא רשימו מזדעזעין עלאין
 ותתאין, כגוונא דמלכא דאיהו בשרא ודמא,
 מאי דרשים בפתקא, רשימו דיליה דחותמא
 בידיה הוא, ואף על גב דחותמא בידיה
 אשתאר, הכי דחילין מרשימו דחותמא, כאלו
 הוה מלכא, על אחת כמה וכמה אי הוה
 חותמא.

שימני כחותם על לבך, וכי מאן חמא (ג"א
 שו) חותמא על לבא, אלא אלין תפלין,
 דאינון רצועין דלהון תליין על לבא, ואלין
 תפלין דרישא, ותפלה דיד דאיהו בשמאלא
 לקבל לבא, ודא איהו כחותם על לבך,
 וכחותם על זרועך, תפלה דיד, דאינון רשימו
 דשמא קדישא, דאיהו י' קדש לי כל בכור,
 ה' והיה פי יביאך, ו' שמע ישראל, ה' והיה
 אם שמוע, ומההוא רשימו מזדעזעין אומין
 דעלמא, הדא הוא דכתיב (דברים כח) וראו כל
 עמי הארץ פי שם יהוה נקרא עליך ויראו
 מנך, והכי אוקמוהו שם יהוה אלין תפלין
 דרישא.

שימני כחותם דא אות ברית מילה, ואות
 דימין טבין, דאיהו רשימו דשמא
 קדישא, כגוונא דא (שם ל יב), מי יעלה לינו
 השמימה, רישי אתוון (ג"א תיבין) מילה, וסופי
 אתוון יהוה, מאן דנטיר האי רשימו, כאלו
 נטיר שמא קדישא, ומאן דמשקר בהאי
 רשימו, כאלו משקר בשמא קדישא, דהאי
 אתקרי חותמא דגושפנקה דמלכא.

דבר בר נש דנטיר האי רשימו לתתא, דאיהו
 אות ברית, אות שבת, אות תפלין, אות
 דימין טבין, איהו רשים וחקיק לעילא, ונהיר
 לעילא, ומניה מזדעזעין עלאין ותתאין, כמה
 דאת אמר (שם כח) וראו כל עמי הארץ פי שם